

Πρεβεζάνικα Χρονικά

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 59-60 (2023)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΡΕΒΕΖΑΣ
ΒΡΑΒΕΙΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ 2020
Περίοδος Β', Έτος 40^ο, Τεύχος 59-60

Αφιερωμένο στον Γιώργο Ι. Μουστάκη

Πρέβεζα 2023

Λευκός Καρχαρίας

Θέμης Κατωγιάννης

doi: [10.12681/prch.41386](https://doi.org/10.12681/prch.41386)

Copyright © 2025, Θέμης Κατωγιάννης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κατωγιάννης Θ. (2025). Λευκός Καρχαρίας. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*. <https://doi.org/10.12681/prch.41386>

Θέμης ΚΑΤΩΓΙΑΝΝΗΣ

Λευκός καρχαρίας

Περπατώ καρφωμένος
στο μαύρο μου χρώμα
είμαι μαύρος
η γλώσσα μου μαύρη
καρφισωμένη
με μαύρες καρφίτσες
στο κάτω μου χείλος
το πάνω χείλος μου
είναι ελεύθερο
αλλά μη ενεργό
μαύρο χέρι χωρίς τα δάχτυλα
το σ' αγαπώ το γράφω τη νύχτα
με μαύρα γράμματα
σε μαύρο τοίχο
μια άσπρη φωνή
ουρλιάζει να μείνω ακίνητος
δεν ξέρω γιατί
προσπαθώ να τρέξω
το χρώμα μου με βαραίνει
με ακολουθεί
σαν τη μαύρη σκιά μου
ο λευκός αστυνόμος
με προλαβαίνει
κραυγάζει πως έπιασε
έναν μαύρο πάνθηρα
με δέρνει με γκλοπ
με δένει πισθάγκωνα
«θα βλαστημήσεις
το γάλα της μάνας σου
που είναι μαύρο
η μάνα σου είναι
μια μαύρη πόρνη»
μου λέει
λευκός ο λύκος μαύρο το πρόβατο
«η μάνα μου», λέω,

«μόνο με τον μαύρο πατέρα μου
κοιμήθηκε
κι έκαναν μαύρα παιδιά
μαύρα τα χελιδόνια
και τα χελιδονάκια τους μαύρα»
με σκοτώνει
μου κάνουν λευκή ένεση
κι ανασταίνομαι
τα γιορτινά μας ρούχα είναι μαύρα
ο θάνατος πάντα φοράει μαύρα
με θέλουν ζωντανό
για να με εκτελούν κάθε μέρα
ο λευκός απαιτεί
τον μαύρο χρυσό μου
κρατάει όπλα λευκά
σε σκόνη
μου βάζει ένα στην τσέπη
μόνο τα δόντια μου είναι λευκά
και τα μαλλιά των γερόντων μας
όταν τελειώσουν
οριστικά οι θανατώσεις μου
κάποιον άλλο
θα βρουν να σκοτώνουν
αισιοδοξώ γι' αυτό
τα φέρετρό μας είναι μαύρα
μυρίζουν πισσόχαρτο
ανησυχώ
μην αποτύχει
η τελική μου θανάτωση
ειλικρινά το απεύχομαι
δικάστηκα δίκαια
με κανόνες λευκού δικαίου
για φόνο
εκ προμελέτης μετά βιασμού
λευκής γυναικός
μάλλον εγώ
με τα μαύρα μου χέρια
την έχω πνίξει
θέλουν να τους πω
πως ήμουν εκεί
πριν τρία χρόνια

ακριβώς τα μεσάνυχτα
ένας λευκός καρχαρίας
και μια μέλαινα φάλαινα
μελλοθάνατη
τα κόκαλα των σκυλιών μας
είναι λευκά
ο λευκός ενεργεί πάντα
με λευκότητα αισθημάτων
λευκό περιστέρι λευκών
το πνεύμα εν είδει περιστεράς
ο δικός μας Θεός είναι μαύρος
τα περιστέρια μας μαύρα
ο λευκός μου χαρίζει
τον δικό του Θεό
αρκεί να ομολογήσω
το αίμα μου κόκκινο
σαν του λευκού
αυτό μας ενώνει
θα τον παρακαλέσω
να με σκοτώσει
για να με σώσει
ο Θεός του:
«Το μαύρο τέρας είμαι εγώ
και πίνω μαύρο νερό!
Εγώ τη σκότωσα
πριν γεννηθώ!»